

Publicerad 2007-05-07 21:45 av Miraqulix

En novell om en plats en tid och en känsla som alldeles för ofta plågar mitt trasiga sinne.

Påväg hem

Regnet blandas med tårarna när jag vinglar fram på vägen. Vart ska jag gå vad ska jag göra?

Ångesten åh denna ångest hur ska den hejjas? hur ska den stoppas? hur ska den om möjligt gå och bota?

Jag drömmer mig bort till en framtid jag inte tror jag kommer ha, jag drömmer om en tid bortom denna sommar.

Kommer jag verkligen finnas kvar då? kommer jag få se den första nysnön falla?

Idag är det svårt att tro, igår var det obestämt. imorgon kanske det är en omöjlighet.

Utan att tänka mig för har jag ännu en gång hamnat på stranden. jag sitter där på bänken drömmer om alla de liv i husen på andra sidan sjön.

Är de glada? känner de sorg? mår de lika dåligt som jag? finns räddningen på andra sidan är andra sidan lika främmande för mig som glädje?

Det finns så mycket jag vill göra men så lite tid. ja för tro det eller ej jag är sjutton år och tror inte ens jag har 6 månader kvar att leva.

Jag tänker på min födelsedag om några dagar. den stora siffran 18 men jag ser ingen glädje med det. Jag kommer ha samma problem drabbas av samma ångest samma sorg.

Jag sitter på min bänk ja för den är faktiskt min. och funderar är det verkligen värt det? är de få stunderna av glädje skratt och kärlek värt alla de

timmar dagar veckor månader av tomhet mörker och likgiltighet? Jag väger de positiva mot det negativa men finner att det inte går jämnt upp.

Jag tänker på allt det jag har förstört relationer som gått sönder på grund av mig stunder med vänner familj som jag dragit ner på grund av att jag är så trasig.

Är all den smärtan jag utsätter dem för är det värt de? är min knappa existens värt att kämpa så hårt för? är det rätt av mig låta min sorg drabba alla andra?

När jag nu sitter där och funderar inser jag att jag är egoistisk som delar med mig av min smärta. jag är egoistisk som överhuvudtaget låter andra se mig som den jag är idag.

Ett tomt skal av det jag en gång var. ett tomt kärll som inte går att fylla för för alldeles för länge sedan gick botten sönder och läcker nu fortare än vad jag eller någon annan kan fylla.

Jag lämnar bänken utan att veta vart mina fötter tar mig. Min värld är suddig jag kan inte förstå eller se vad som händer omkring mig.

Jag lägger knappt märke till att jag vandrar uppåt tills slut piskar vinden och regnet mig i ansiktet jag inser att jag står på bergstoppen

bergstoppen jag så många gånger stått på tidigare och längtat efter att bara lämna allt, bara låta mig falla och aldrig mer behöva känna en känsla,

behöva tänka en tanke. behöva gråta ännu en tår behöva säga om så blott ett ord till. För jag är trött så

väldigt trött.

Jag varken orkar eller vill mer, för en sista gång tittar jag på himmlen den där himmlen jag så många gånger stirrat mig blind på

Jag vänder mig om och låter min kropp mitt tomma skal falla bakåt jag faller långt och jag känner för första gången i mitt liv ett lugn som lägger sig över alla mina tankar.

Jag är äntligen påväg hem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Miraqulix med Poeter.se id #5661 innehar upphovsrätten